

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Κανονικά παιδιά

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2025

Επιμέλεια έκδοσης Ελένη Μπούρα

Τυπογραφικές διορθώσεις Γιάννης Γαλανόπουλος

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Δημήτρης Σίμος

ISBN 978-618-03-4301-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84301

Κ.Ε.Π. 6393, Κ.Π. 21530

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Δημήτρης Σίμος

Κανονικά παιδιά

Σ Κ Ο Τ Ε Ι Ν Α Ν Ε Ρ Α

Η ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

«Δεκέμβριο του '23 έπαιξα Κορυδαλλό,
Φλεβάρη με καλέσαν σ' ένα δημοτικό.
Και δεν μπορώ να αποφασίσω τι ήτανε πιο ωραίο.
Δεν ξέρω το τι λέει για τον κόσμο αυτό,
μα και στα δύο μέρη καταλάβαιναν τι λέω
γιατί όλοι υπήρξαν μικροί».

ΛΕΞ

Δωμάτιο 317

Το φως της νύχτας έπεφτε γαλάζιο και ψυχρό στους τοίχους. Ησυχία, διακοπτόμενη μόνο από το μηχανήμα που χτυπούσε ρυθμικά, σαν να μέτραγε τον χρόνο που τους έμενε.

«Ξέρεις» είπε ο ένας άντρας, σπάζοντας τη σιωπή, «πάντα πίστευα πως, όταν πεθάνω, θα έχει κάποιο νόημα. Κάτι μεγάλο. Αλλά τώρα, εδώ...»

Ο άλλος στράφηκε στο πλάι, όσο του επέτρεπε η δύναμή του. «Πεθαίνουμε για κάτι που χαλάει μέσα μας. Ένα λάθος. Μια καθυστέρηση».

Ο άντρας στο κρεβάτι έκλεισε τα μάτια. «Κι όμως, τόσα χρόνια το έλεγα στον εαυτό μου. Πως, αν χρειάζοταν, θα έδινα τη ζωή μου για κάποιον που αγαπώ. Και τώρα πεθαίνω για το τίποτα».

«Δεν επιλέγεις για τι θα πεθάνεις. Επιλέγεις μόνο για τι ζεις».

Η σιωπή τούς πλάκωσε ξανά. Το μηχανήμα έκανε έναν παρατεταμένο ήχο, διαλύοντας την αρμονία του ρυθμού. Ένα σώμα παρέμεινε ακίνητο.

Ο άντρας στην καρέκλα γύρισε αργά το κεφάλι του, κοιτώντας τον άδειο χώρο πλάι του. «Και τελικά» ψιθύρισε «πεθαίνουμε μόνοι».

Ήξερε ποιοι έφταιγαν. Ήξερε ποιοι ευθύνονταν για τη ζωή που καταστράφηκε. Οι άνθρωποι που κρύβονταν πίσω από την

ασφάλεια, πίσω από τη λήθη που επέβαλλαν στους άλλους. Και τώρα θα έκαναν τα πάντα για να διαγράψουν και τη δική του μνήμη, σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Η θλίψη έμοιαζε να τον καταπίνει, αλλά κάτω από την επιφάνεια κάτι άλλο άρχισε να αναδύεται. Κάτι σκοτεινό, έντονο, ακατέργαστο. Ένα συναίσθημα που δεν μπορούσε να ελέγξει. Οργή. Ήταν τόσο δυνατό που έκανε τα χέρια του να τρέμουν. Δεν ήταν μόνο θρήνος. Ήταν μια άγρια απόφαση που σχηματιζόταν στις άκρες του μυαλού του.

Πέρασε τη βροχή και χάθηκε στη νύχτα. Ήταν ένας διαφορετικός άνθρωπος τώρα. Ένας άντρας που δεν φοβόταν πια το σκοτάδι, γιατί είχε γίνει κομμάτι του. Και αυτή τη φορά δεν θα έκανε πίσω.

Μέρα, νύχτα, μέρα, νύχτα, σκοτάδι, λάμπα, νερό, σκοτάδι. Μέρα, νύχτα, μέρα, νύχτα. Η πόρτα που τρίζει πάντα πριν ανοίξει. Ένα, δύο, τρία, τέσσε..., αυτό το νούμερο πάντα στη μέση, ποτέ δεν προλαβαίνει, δεν φτάνει ο χρόνος να το μετρήσει ολόκληρο, τέσσε..., και πάντα εκείνη τη στιγμή ακούγεται το σύρσιμο, η σόλα να χαϊδεύει το πάτωμα, ο αέρας που τρυπώνει στο δωμάτιο. Ανάσα, εισπνοή, γαργαλητό στα πνευμόνια, και η σκιά να μικραίνει, να καταβροχθίζεται από τη σάρκα, καθώς τα βήματα ακούγονται όλο και πιο κοντά. Η φωνή της:

«Έφαγες;».

«Δεν έφερες;».

Γελάει.

«Έφαγες;»

«Δεν έφερες» επιμένει.

«Πρέπει να τρως;».

«Θα βγω έξω» είπε και έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Πάτησε τα πόδια στο πάτωμα και πιάστηκε από το κάγκελο του κρεβατιού για να στηριχτεί. Η εικόνα θόλωσε, το οπτικό της πεδίο καλύφθηκε από λευκή καταχνιά, σαν παχύς αφρός κύματος που χτυπούσε το μέτωπό της, κάνοντας τα μηνίγγια της να βουίζουν. Προσπάθησε να μείνει όρθια, να επαναλάβει την ίδια πρόταση: «Θα βγω έξω». Το μόνο που κατάφερε ήταν να ξενακαθίσει στο κρεβάτι.

«Πρέπει να τρως» είπε η μητέρα της, που είχε πια απομακρυνθεί. «Θα σου τηγανίσω αυγά» ψιθύρισε και την άφησε βουτηγμένη σε σκιές και ψιθύρους που μόνο εκείνη καταλάβαινε.

Τη νύχτα που τη γέννησε, το φως της σελήνης έμπαινε αχνό από το παράθυρο, αλλά δεν κοίταζε το φεγγάρι. Κοίταζε τη σκοτεινή γωνία του δωματίου, εκεί όπου η λάμψη του φεγγαριού δεν έφτανε.

«Εκείνη τη στιγμή άκουσα τη σιωπή να μου μιλά» συνήθιζε να λέει, αλλά ποτέ δεν εξηγούσε περισσότερα. Ίσως γιατί κανείς δεν θα την πίστευε. «Σιλένια» είπε μόνη της, σχεδόν σαν ξόρκι, για να ησυχάσει τις φωνές που δεν έβλεπε αλλά ήξερε πως την άκουγαν. Το όνομα αυτό ήταν μια υπενθύμιση – για τη λεπτή γραμμή ανάμεσα στο φως και στη σκοτεινιά, μια γραμμή που το κορίτσι, αργά ή γρήγορα, θα έπρεπε να περπατήσει.

Ο παπάς δεν δέχτηκε στη βάφτιση ένα όνομα που δεν ανήκε σε άγιο, αλλά και το κορίτσι δεν αντιδρούσε ποτέ όταν το φώναζαν με το όνομά του, Άννα, που πήρε στην εκκλησία, σαν να μην του ανήκε. Τα βράδια, όταν η μητέρα του ξενοχτούσε με τα φώτα χαμηλωμένα, άκουγε τη μικρή να ψιθυρίζει στο σκοτάδι, μιλώντας σε κάτι που κανείς άλλος δεν μπορούσε να δει.

Η μητέρα της προσπάθησε να το αγνοήσει, να το παραβλέψει. Αλλά όσο περνούσε ο καιρός, η μικρή γινόταν ολοένα και πιο απόκοσμη. Ένα βράδυ, με το φως της σελήνης να πέφτει πάνω της σαν πέπλο, η μητέρα της είπε απλώς «Είσαι η Σιλένια» και εκείνη χαμογέλασε για πρώτη φορά.

Το χαμόγελο της Σιλένιας ήταν τόσο παράξενο και απροσδόκητο που η μητέρα της ένιωσε κάτι χυρό να την κατακλύζει. Δεν ήταν ένα παιδικό χαμόγελο αλλά κάτι βαθύτερο, σχεδόν αρχαίο, που φανέρωνε μια αλήθεια που η μητέρα της δεν μπορούσε να δει.

Από εκείνο το βράδυ, τα ψιθυρίσματα στο σκοτάδι έγιναν πιο συχνά. Και μια νύχτα, λίγο πριν τα μάτια της κλείσουν από την κούραση, η μητέρα της ορκίστηκε ότι άκουσε μια άλλη

φωνή, βαθιά και ανελήγητη, να απαντά στους ψιθύρους της Σιλένιας.

Ήξερε, αν και δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς, ότι κάτι είχε αρχίσει να κινείται. Κάτι άγνωστο και αόρατο που περίμενε μόνο την κατάλληλη στιγμή για να φανερωθεί. Και όταν αυτή η στιγμή θα ερχόταν, η Σιλένια θα ήταν το κέντρο του.

Ο καπνός από το καμένο λίπος έκανε τα μάτια της να τσούξουν, αλλά εκείνη δεν σταμάτησε να σπάει τα αυγά, αφήνοντας τον κρόκο να χύνεται μέσα στο καυτό τηγάνι. Το λάδι έφτυνε μικρές φλόγες στις άκρες, ενώ ο ρυθμικός ήχος του τηγανίσματος έμοιαζε να συγχρονίζεται με έναν ανεξήγητο παλμό που ερχόταν από το βάθος του σπιτιού. Έριξε τα αυγά στο πιάτο και κίνησε ξανά για το δωμάτιό της.

«Έχεις παιδιά, συνάδελφε»

«Δεν ήξερα ότι είσαι βίγκαν».

Ο Λευτέρης κοιτούσε το φαγητό μου με ύφος περίλυπο και υποτιμητικό. Χόρτα, γραβιέρα και δύο γεμιστά κολοκύθια με ρύζι και σάλτσα αυγολέμονο ήταν το βραδινό μου σε αυτή την ταβέρνα, και η αλήθεια είναι πως ο Λευτέρης όσο ατάλαντος ήταν στο χιούμορ τόσο ταλαντούχος ήταν στην κουζίνα. Κάρφωσα με το πιρούνι μου την άκρη της γραβιέρας, έκοψα ένα κομμάτι και το έφαγα επιδεικτικά μπροστά του.

«Κουμάντο θα κάνεις στο φαί μου;»

«Εγώ το φτιάχνω».

«Θες να μη φάω;»

«Καλά, ρε, μια κουβέντα είπα. Θες παρέα;» ρώτησε και κάθισε πριν προλάβω να απαντήσω.

Πίσω του, στον τοίχο, δύο χοντρά κούτσουρα συντηρούσαν μια ασθενική φωτιά.

«Καλά είσαι;»

«Καλά είμαι. Ήρεμος» είπα και δοκίμασα την πρώτη μπουκιά από τα κολοκυθάκια, βουτηγμένα σε μια σάλτσα ξινή και ελαφρώς αλατισμένη. «Έχεις βάλει μαϊντανό;»

«Σου αρέσουν;»

«Νόστιμα είναι» είπα χωρίς άλλες κουβέντες και συνέχισα να τρώω.

Ο Λεύτερης άναψε τσιγάρο χωρίς να αποκαλύψει τη συνηταγή, και έμεινε να με κοιτά. Γέμισε το ποτήρι μου με μπίρα και έβγαλε το κινητό του. Πληκτρολόγησε και το έφερε στο αυτί. Στη συνέχεια το έκλεισε χωρίς να μιλήσει και κοίταξε την πόρτα.

«Περιμένεις κόσμο;»

«Ταβέρνα έχω, όλο και κάποιον περιμένω».

Ο Λεύτερης ήταν από τους ελάχιστους ανθρώπους που συναντούσα στην Τσαπουρνιά. Αυτό το μικρό χωριουδάκι στη βόρεια Εύβοια είχε γίνει ο τόπος της αυτοεξορίας μου. Είχαν περάσει οχτώ μήνες από την εντολή των Κεντρικών για την τιμητική άδεια με αδιευκρίνιστη ημερομηνία λήξης και αρκετός καιρός για να συνειδητοποιήσω πως η τιμητική άδεια ήταν μια μακιγιαρισμένη απόφαση αποπομπής από το Σώμα με πληρωμένα ένσημα.

Ήμουν αρκετά χρόνια στην υπηρεσία και γνώριζα πως το σύστημα ανακαλύπτει όποτε χρειάζεται τη δημιουργική του πλευρά, επινοώντας τον κατάλληλο τρόπο για να σε εξοντώσει αν θεωρηθείς ενοχλητικός για την ύπαρξή του, και μετά την τελευταία υπόθεση ήμουν σίγουρος πως το ίδιο το σύστημα έχει φροντίσει για τη διαιώνισή του, σαν καλός τεκνοποιός, ώστε η κληρονομιά του να συνεχιστεί και να διατηρηθεί από τα πιο υπάκουα τέκνα του.

Έμαθα με τον πιο διαφωτιστικό τρόπο πως οι υπάκουοι κληρονόμοι είναι πολύ περισσότεροι από όσους πίστευα, και οποιαδήποτε αμφιβολία έσβησε έναν χρόνο πριν με τον ήχο της βόμβας που έσκασε μέσα στο γήπεδο πυγμαχίας.

Επέστρεψα από τις σκέψεις μου με έναν πόνο στο γόνατο και τον άντρα απέναντί μου να κρατά το κινητό στο αυτί και να το αφήνει για δεύτερη φορά στο τραπέζι δίχως κουβέντα. Διέκρινα το σφίξιμο στα χείλη του, σαν να προσπαθούσε κάτι να με ρωτήσει αλλά να μην τολμούσε.

«Τι σκέφτεσαι, ρε Λευτέρη;»

Το μέτωπό του ζάρωσε.

«Φαίνεται;»

«Δεν σε έχω συνηθίσει σιωπηλό».

«Με έχεις μάθει, αστυνόμε» είπε με ένα ντροπαλό χαμόγελο, που κρύφτηκε κάτω από τα μούσια του.

Σηκώθηκε και έφτασε στο τζάκι, έπιασε ένα κούτσουρο και το πέταξε στη φωτιά. Όταν κάθισε ξανά απέναντί μου, το ξύλο είχε προλάβει να αρπάξει.

«Πεύκο» είπε «φουντώνει αμέσως, αλλά καίγεται γρήγορα. Γι' αυτό προτιμώ την ελιά, δεν κάνει εύκολα χατίρια, αλλά, όταν κάψει, κρατά». Με κοίταξε και συμπλήρωσε. «Σαν εσένα».

Ο Λευτέρης με γνώριζε από παλιά. Όταν ακόμη ήταν ένας συγκολλητής είκοσι πέντε χρονών που, πέρα από τις ώρες εργασίας στα ναυπηγεία, αποφάσισε να κάνει και μερικές υπερωρίες. Τους είχαμε κάνει τσακωτούς εκείνον και έναν φιλαράκο του να κόβουν δύο κλεμμένα βανάκια σε ένα παλιό γκαράζ και να ισχυρίζονται πως δεν είχαν ιδέα ότι ήταν κλεμμένα και πως ανήκαν στο ναυπηγείο. Τελικά μας έλεγαν τη μισή αλήθεια, καθώς τα αμάξια ήταν κλεμμένα, αλλά τα είχε αγοράσει ο λογιστής του ναυπηγείου μισοτιμής και, όταν έμαθε πως την είχε πατήσει, προσπάθησε να τα ξεφορτωθεί αντί να το πει στη διοίκηση. Ο Λευτέρης και ο φίλος του ισχυρίστηκαν στο δικαστήριο πως δεν γνώριζαν τίποτα και τη γλίτωσαν χωρίς να απαντήσουν στο ερώτημα: «Γιατί κάνατε αυτή τη δουλειά σε ένα απομονωμένο γκαράζ στη Θήβα, τριάντα χιλιόμετρα μακριά από τα ναυπηγεία;».

Αυτή η μέρα ήταν η πρώτη φορά που αποφάσισε πως θα

γυρνούσε στο χωριό για να βοηθήσει τον πατέρα του στην ταβέρνα. Από τότε, όποτε ανηφόριζα προς βόρεια Εύβοια, σταματούσα στην Τσαπουρνιά, στην ταβέρνα με το ίδιο όνομα με το χωριό του, πιο πολύ από προσωπική περιέργεια για να δω αν ο Λευτέρης ακόμη μαγειρεύει ή το έβαλε στα πόδια – και μέχρι σήμερα, δεκαπέντε χρόνια μετά, ο Λευτέρης δεν το είχε σκάσει.

Άρχισα να τρώω και το δεύτερο κολοκύθι, όταν αποφάσισα να του κάνω τη χάρη.

«Λέγε, Λευτέρη, τι έγινε;»

Δίστασε και κοίταξε ξανά την πόρτα πίσω του. Ήμασταν μόνοι, Φεβρουάριο μήνα, με πέντε βαθμούς έξω και μια ζεστή φλόγα μέσα.

«Έχεις φύγει;» ρώτησε σκύβοντας προς το μέρος μου.

«Από πού;»

«Από τις στολές».

«Σ’ τα έχω ξαναπεί».

«Συγχώρα με. Τα έχω διαβάσει κιόλας. Έπειτα από τη φάση εκεί, με τη βόμβα και τα κόλπα...» Έκανε μια παύση και έστρεψε τα μάτια του πάνω μου. «Εγώ είχα ανησυχήσει για σένα, Καπετάνο. Σ’ έφαξα στα τηλέφωνα».

«Τα ξέρω αυτά. Στο θέμα μας τώρα. Γιατί με ξαναρωτάς;»

Διέκρινα στα μάτια του τη λευκή γυαλάδα. Τη λάμψη που φέρνει ο φόβος. Δεν πρόλαβα να ρωτήσω περισσότερα, σηκώθηκε όρθιος.

«Έλα μαζί μου».

Είχαν περάσει δέκα λεπτά από τη στιγμή που άνοιξα την πόρτα του κόκκινου αγροτικού και κάθισα στη θέση του συνοδηγού. Ο Λευτέρης δίπλα μου οδηγούσε αργά, σαν να μην ήταν βέβαιος αν ήθελε να φτάσουμε στο σπίτι της.

«Πόσο καιρό συμβαίνει αυτό;» ρώτησα ψαρεύοντας την κασετίνα με τα πουράκια στην μπροστινή τσέπη του τζιν μου.

«Τον τελευταίο μήνα. Της είπα να έρθει από το μαγαζί, πως είσαι φίλος και θα καταλάβεις, αλλά φοβάται τους μπάτσους».

Δεν μπήκα στον κόπο να τον διορθώσω, το έκανε μόνος του.

«Της εξήγησα πως δεν είσαι πια μπάτσος, έχεις φύγει απο-
κεί». Δίστασε. «Έχεις φύγει, έτσι δεν είναι;»

«Τεχνικά όχι, αλλά στην ουσία...»

«Η ουσία με νοιάζει, Καπετάνο, και η ουσία είναι πως δεν
εμπιστεύομαι τους μπάτσους».

«Εσένα τι σου είναι η κοπελιά;» ρώτησα και κατέβασα το
παράθυρο. Ο κρύος αέρας με έκανε να το μετανιώσω αμέσως,
αλλά αποφάσισα να υπομείνω το κρύο για να αδειάσει η κα-
μπίνα από τον καπνό.

«Φίλη, αίσθημα... έχω καλό σκοπό που λένε».

«Γιατί δεν της είπες να έρθει από την ταβέρνα;»

«Της το είπα, και χθες και προχθές, αλλά όσο την είδες εσύ
άλλο τόσο την είδα κι εγώ».

Τράβηξα μια τελευταία τζούρα και άφησα το κεφάλι μου να
ακουμπήσει στο προσκέφαλο του καθίσματος, ενώ πίσω μου τα
τελευταία φώτα του χωριού έσβηναν καθώς ανηφορίζαμε τον
δρόμο προς το δάσος. Οι προβολείς του αγροτικού πάσχιζαν να
κερδίσουν μερικά ακόμα μέτρα στην ασφαλτο, αλλά το σκοτά-
δι έμοιαζε να φτάνει σε κάθε χιλιόμετρο όλο και πιο κοντά στο
καπό.

«Πες τα μου πάλι» ζήτησα.

«Θα σ' τα πει εκείνη».

«Αν ήθελε να μου τα πει εκείνη, θα ερχόταν στην ταβέρνα».

«Η Νάντια είναι καλό κορίτσι».

«Όλοι καλοί είμαστε. Εδώ πάνω τι κάνει;»

«Δουλεύει. Νοίκιασε ένα σπίτι στις Γούβες και βγάζει πευ-
κόμελο».

Μπορούσα να ακούσω το ποτάμι να ρέει δίπλα μας γεμάτο
από τα νερά του Αιγαίου, που χώνονταν από τη βόρεια μεριά
του νησιού και ξεκινούσαν να κυλούν από το Πευκί, αναγκάζο-

ντάς μας να περάσουμε αργά τη γέφυρα των Γουβών για να μπορούμε στο χωριό.

«Την απειλούν, Καπετάνο» είπε άξαφνα. «Με ξέρεις, δεν μασάω, αλλά πριν από μία βδομάδα πήγε στα μελίσσια της και τα είδε σπασμένα. Προχθές βρήκε μια νεκρή κότα στην εξώπορτα. Και είναι και το άλλο...» συμπλήρωσε χαμηλώνοντας τη φωνή του. «Αυτό το αίσθημα... σαν κάποιος να παρακολουθεί το σπίτι. Το νιώθω κι εγώ κάθε φορά που κοιμάμαι μαζί της».

Φλέρταρα με την ιδέα να ανάψω ένα ακόμα πουράκι, αλλά αντιστάθηκα στην έλξη της νικοτίνης. Δεν είχε νόημα να επαναλάβω την ερώτηση για το ποιον την απειλούν. Ο Λευτέρης δεν είχε απάντηση και εγώ στην πραγματικότητα απλώς σκόπευα να βγάλω την ουρά μου απέξω και να καλέσω την αστυνομία. Τη χάρη όμως θα του την έκανα, θαμίλαγα πρώτα μαζί της.

Το αγροτικό σταμάτησε έπειτα από πεντακόσια μέτρα, στο τέλος του λόφου, και εγώ βγήκα στην ερημιά της νύχτας, έχοντας συνειδητοποιήσει πως ο Λευτέρης έχει καταφέρει να με σύρει στην παγωνιά μέσα σε ένα ξέφωτο δίχως σπίτια και φώτα. Περπάτησα στα τυφλά, ακολουθώντας τον και προσέχοντας μη σκοντάψω σε καμιά κοτρόνα και βρεθώ στο χώμα. Πρόλαβα να ζηλέψω τη μοναξιά του μέρους, αφού ήταν προφανές πως κάποιος άλλος είχε βρει ένα καλύτερα απομονωμένο σημείο από το σπιτάκι που νοίκιαζα εγώ στην Τσαπουρνιά. Για ένα μόνο ήμουν σίγουρος: η γυναίκα που θα συναντούσα δεν φοβόταν τη μοναξιά.

Στα επόμενα δέκα μέτρα μια αχνή κίτρινη λυχνία στον τοίχο φώτιζε την είσοδο πάνω από μια ξύλινη πόρτα που έμοιαζε πιο παλιά και από το ίδιο το σπίτι. Τα βήματά μας έκοψαν ρυθμό. Σταματήσαμε έξω από την πόρτα και ο Λευτέρης χτύπησε το κουδούνι. Δύο δευτερόλεπτα και το ντριν σταμάτησε. Μείναμε στη σιωπή ο ένας δίπλα στον άλλο σαν δυο άλαλα σκυλιά, να

ακούμε το σύρσιμο της σαύρας στα χόρτα, τα φτερουγίσματα από τα νυχτοπούλια που έφαχναν τροφή στα κλαδιά.

Ο Λεύτερης δεν άντεξε τη σιωπή και χτύπησε ξανά το κουδούνι ενώ έκανε να φάξει το κινητό του στην τσέπη. Τσάμπα κόπος. Δεν είχαμε σήμα σε όλη τη διαδρομή. Χτύπησε για τρίτη φορά και φώναξε το όνομά της. Έκανα ένα βήμα αριστερά, κοιτάζοντας το άνοιγμα του ξέφωτου. Το σπίτι έμοιαζε να βουλιάζει μέσα σε έναν γιγάντιο κρατήρα, καθώς η γη σε αυτό το σημείο ήταν άσπαρτη και ξεχορταριασμένη. Τα δέντρα στο βάθος έμοιαζαν με κάγκελα που κύκλωναν τον κρατήρα μην τυχόν και αποφασίσει κανείς να τον επισκεφθεί. Ήταν περίεργο αλλά, παρόλο που το μόνο που είχα πάνω από το κεφάλι μου ήταν ένας σκοτεινός ουρανός, ένιωσα μια περίεργη αίσθηση κλειστοφοβίας να με κατακλύζει. Ξεκίνησα να περπατάω δίχως σκοπό, όταν άκουσα τον ήχο του γυαλιού να θρυμματίζεται κάτω από τα πόδια μου.

Πατούσα πάνω σε γυαλιά, ενώ ο Λεύτερης, ακούγοντας τον ήχο, έμεινε σαστισμένος να με κοιτά. Το παράθυρο στα δεξιά ήταν ανοιχτό. Έβαλα το χέρι μου στη μέση φάχνοντας το όπλο. Έπιασα μόνο τη ζώνη μου, γαμώ την τύχη μου. Το όπλο ήταν στο σπίτι, αφού δεν είχα και κανέναν λόγο να το κουβαλώ στην Τσαπουρνιά όσο έτρωγα κολοκυθάκια αυγολέμονο.

Έκανα νόημα στον Λεύτερη να κάνει ησυχία και πλησίασα το παράθυρο. Το τζάμι πίσω του ήταν θρυμματισμένο. Διάολε! Έβγαλα το μπουφάν μου, το έδεσα πάνω στο δεξί μου χέρι και έσπρωξα από το περβάζι τα υπόλοιπα θρύψαλα, για να περάσω μέσα. Ο Λεύτερης με ακολούθησε, και πριν προλάβει να προσγειωθεί δίπλα μου, αντίκρισα τη γυναίκα στο πάτωμα.

Η Νάντια ήταν νεκρή. Μια γυναίκα που δεν έμοιαζε πάνω από σαράντα κοιτούσε με ορθάνοιχτα μάτια το ταβάνι, ενώ η φιστική ρόμπα που φορούσε είχε ανοίξει, αφήνοντας να φανεί ένα

μαύρο εσώρουχο και ένα λευκό φανελάκι. Τα μαλλιά ήταν ανάκατα, σαν να είχε λουστεί πριν και να μην είχε προλάβει να τα χτενίσει. Γονάτισα δίπλα της κοιτώντας το αιματοβαμμένο της άσπρο φανελάκι. Δεν χρειαζόταν να είσαι ιδιαίτερα παρατηρητικός για να εντοπίσεις δύο τρύπες στον θώρακα και μία στο στομάχι με μικρή διάμετρο –υπέθεσα από σαρανταπεντάρι– και έναν μώλωπα στον αριστερό καρπό.

Ο Λευτέρης κατέβασε το ακουστικό από το σταθερό τηλέφωνο του σπιτιού και εγώ μετάνιωσα που δεν του είπα να το πιάσει με το μανίκι του.

«Τι σου είπαν;» ρώτησα.

«Έρχονται» απάντησε με μια ηχώ στη φωνή του που άκουγα για πρώτη φορά: σαν ένα αγόρι ξεβρασμένο από τη θάλασσα που φτύνει νερό για να πάρει ανάσα.

Έπιασα το χέρι της Νάντιας. Ήταν κρύο. Υπολόγισα πως θα ήταν νεκρή πάνω από ώρα και σηκώθηκα όρθιος.

«Τι σκατά έγινε εδώ, ρε Λευτέρη;»

Ο άντρας απέναντί μου δεν μιλούσε. Το σοκ είχε μουδιάσει κάθε του αίσθηση και κοίταξα το ρολόι μου. 11:20. Ξεκίνησα να περπατώ μέσα στο σπίτι και ο Λευτέρης έσκυψε δίπλα στη Νάντια.

«Μην ακουμπήσεις τίποτα» του φώναξα και εκείνος έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του.

Κοίταξα για άλλη μία φορά γύρω μου. Ένα συνηθισμένο σαλόνι με μια μικρή κουζίνα και λίγα ξύλινα έπιπλα. Έφτασα στον καλόγερο που υπήρχε δεξιά στο παραβιασμένο παράθυρο. Κοίταξα τη σορό στο πάτωμα και τα ρούχα στον καλόγερο.

«Έχει παιδί η Νάντια;» ρώτησα, προσπαθώντας να καταλάβω γιατί ένα παιδικό μπουφάν κρεμόταν στον καλόγερο.

Πήρα το ροζ πουπουλένιο μπουφάν με τα χοντρά μανίκια και το κούνησα μπροστά στη μούρη του, με την ελπίδα να βγει να πάρει μια ανάσα που θα οξυγονώσει τον εγκέφαλό του.

«Ποιανού είναι αυτό, ρε; Συγκεντρώσου, γαμώτο μου».

Ο Λευτέρης γούρλωσε τα μάτια του, σηκώθηκε άξαφνα όρθιος και όρμησε στην έξοδο.

Προχώρησα στο μοναδικό δωμάτιο του σπιτιού. Ένα διπλό κρεβάτι, δύο κομοδίνα και μία ξύλινη ντουλάπα. Στον τοίχο ένας πίνακας απεικόνιζε ένα ελάφι να τρώει από ένα φυλλοβόλο δέντρο καταμεσής ενός άγονου χωραφιού. Τράβηξα το βλέμμα μου από το κόκκινο ελάφι και άνοιξα την ντουλάπα. Μερικά σεντόνια και λίγα πανωφόρια. Έσκυφα στο πάτωμα και άναψα τον φακό από το κινητό μου. Τότε την είδα.

Αυτή την εικόνα θα την έφερνα αρκετές φορές στο μυαλό μου τις επόμενες μέρες και θα προσπαθούσα να την αποδιώξω όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Δύο πράσινα μάτια να κοιτούν τρομαγμένα τη δέσμη, ενώ ένα λεπτό κορμάκι απλωμένο μπρούμυτα πάνω στο πάτωμα να σέρνεται όλο και πιο πίσω, σαν μωρό-θήραμα που το έχει στριμώξει στο λαγούμι του ένα ενήλικο αρπακτικό.

«Μη φοβάσαι» ήταν το πρώτο που βρήκα να πω.

Έστρεψα τον φακό από την άλλη, ώστε να βλέπει το πρόσωπό μου χωρίς να την τυφλώνω και δοκίμασα ξανά.

«Είσαι ασφαλής».

Έμεινα να την κοιτώ, χωρίς να την αφήσω να καταλάβει την αγωνία μου.

Κάτι ψέλλισε που δεν κατάφερα να διακρίνω.

«Είναι όλα καλά, μπορείς να βγεις» είπα μαλακά.

Το κορίτσι έδωξε την ξανθιά μπούκλα που έπεφτε μπροστά στα μάτια του και κούνησε τα χείλη του.

«Η θεία;» ψέλλισε.

Ήταν εκείνη η στιγμή που ευχήθηκα να είχα βρει τη μικρή αργότερα, όταν η σορός δεν θα βρισκόταν στο σαλόνι.

«Είμαι φίλος της. Θες να έρθεις έξω;»

Η μικρή έδειχνε να το σκέφτεται, όταν η σειρήνα του περιπολικού την έκανε να τραβηχτεί ξανά προς τον τοίχο. Διέκρινα έναν μορφασμό πόνου στο πρόσωπό της.

«Έχεις χτυπήσει;»

Η μικρή έδειξε το αριστερό της πόδι, που είχε στριμωχτεί ανάμεσα στο μεταλλικό πόδι από το κρεβάτι και στον τοίχο.

«Να σε βοηθήσω;» ρώτησα διστακτικά. Ήθελα να την πείσω πως όποια απόφαση έπαιρνε θα ήταν δική της.

Της πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να δεχτεί και άπλωσα το χέρι μου προς το μέρος της. Τα δάχτυλά της ψηλάφισαν τον καρπό μου. Είναι παγωμένη αλλά ζωντανή, σκέφτηκα. Την τράβηξα απαλά κοντά μου, ενώ εκείνη σερονόταν κάτω από το κρεβάτι, μέχρι που δεν είχε πια τάβλες πάνω από το κεφάλι της. Στάθηκε με δυσκολία όρθια και της ζήτησα να στηριχτεί πάνω μου. Ένα ξυπόλυτο κορίτσι, με μια γκριζα φόρμα και ένα μαύρο φανελάκι.

«Πώς σε λένε;» ρώτησα και μετακινήθηκα μπροστά από την πόρτα. Δεν ήθελα να δει την εικόνα στο σαλόνι.

«Έρη».

«Έρη, εγώ είμαι ο Χρήστος. Το πόδι σου πώς είναι;»

Η μικρή δοκίμασε να το κουνήσει και έδειξε πως δεν την ενοχλούσε.

«Σε λίγο θα είναι καλύτερα. Απλώς έχει μουδιάσει. Θα ήσουν πολλή ώρα κάτω από το κρεβάτι» είπα ενώ αυτή με κοιτούσε. «Θέλω τώρα να με ακούσεις προσεκτικά. Θα παίξουμε ένα παιχνίδι. Θα κλείσεις τα μάτια και...»

Δεν πρόλαβα να πω τίποτα παραπάνω. Όρμησε δίπλα μου και έτρεξε έξω από το δωμάτιο, αιφνιδιάζοντάς με. Δεν έκανα να την κυνηγήσω. Το τελευταίο που ήθελα ήταν να τρομοκρατηθεί από έναν άντρα πίσω της.

Περπάτησα αργά προς το μέρος της. Τώρα πια έβλεπε με κάθε λεπτομέρεια αυτό που προσπάθησα να της κρύψω.

«Έρη» δοκίμασα να πω πλησιάζοντάς την. «Θες να πάμε έξω να πάρεις λίγο αέρα;»

Είχα φτάσει τόσο κοντά που μπορούσα να την αγγίξω. Άκουσα για πρώτη φορά φωνές απέξω και είδα τον μπλε φάρο να φωτίζει τον κήπο.

«Πάμε έξω, κορίτσι μου» είπα ενώ η μυρωδιά από τη σοφό είχε αρχίσει να γεμίζει τον αέρα με την οσμή που μου θύμιζε πως ο θάνατος δεν είναι ποτέ όμορφος.

Η Έρη μετακίνησε το κορμί της στα πλάγια ακριβώς τη στιγμή που είδα την πόρτα να ανοίγει και ένα τσούρμο ανθρώπων να εμφανίζεται στο κατώφλι της πόρτας.

Η οχλαγωγία συνοδεύτηκε από τέσσερις άντρες και μία γυναίκα με αστυνομικές στολές που έμπαιναν στο σπίτι. Κοίταξα την Έρη, που έκανε ένα βήμα πίσω, και την έπιασα από το χέρι. Μέσα σε αυτή τη φούσκα φασαρίας άκουσα μια αντρική φωνή να με φωνάζει με τον βαθμό μου – και αυτή ήταν ακριβώς η στιγμή που μετάνιωσα για την απόφασή μου να φάω κολοκυθάκια γεμιστά για βραδινό.

«Πάρτε το κορίτσι αποδώ μέσα» ήταν το πρώτο που είπα στον άντρα με τον βαθμό του αρχιφύλακα που είδα μπροστά μου.

Κάτι έκανε να πει, αλλά η φωνή πίσω του τον έκανε να παμερίσει. Ύψάκουσε και η Έρη και προχώρησε μαζί του, σαν μια σκιά που ξεγλιστρά από τα χέρια μου.

«Αστυνόμε; Τι κάνετε εσείς εδώ;» ρώτησε το αμούστακο αγόρι, που, αν δεν είχε τα διακριτικά στον ώμο, θα δυσκολευόμουν να πιστέψω πως ήταν υπαστυνόμος και όχι κανένας δευτεροετής στη σχολή αξιωματικών.

Προσπάθησα να θυμηθώ αν τον ήξερα, αλλά ήμουν σίγουρος πως τον έβλεπα πρώτη φορά.

«Υπαστυνόμος Μαρχάς» παρουσιάστηκε. «Στη διάθεσή σας. Δεν γνώριζα πως έχετε αναλάβει... Ποιος σας ειδοποίησε;»

«Περαστικός» είπα μονολεκτικά, καταφέροντας να κόψω τη φόρα του Μαρχά και παρατηρώντας την Έρη να σκεπάζεται με ένα αστυνομικό μπουφάν και να χάνεται από τα μάτια μου. «Δεν είμαι επικεφαλής».

Κοίταξα γύρω μου. Η επαγγελματική μου ανωμαλία με καθήλωνε στο μέρος, γιατί ήθελα να βεβαιωθώ πως θα κάνουν

σωστά τη δουλειά. Μια σφηκοφωλιά σε οίστρο, καθώς τρεις ένστολοι πηγαينوέρχονταν πάνω κάτω, ο ένας φωτογραφίζοντας και οι δύο στήνοντας κορδέλα για να αποκλείσουν τον χώρο.

Τι σκατά κάθομαι και κάνω εδώ μέσα; σκέφτηκα και κίνησα προς την πόρτα. Βγήκα έξω ψάχνοντας τον Λευτέρη και κοιτώντας στην άκρη του κήπου την Έρη να κάθεται μέσα στο περιπολικό, ενώ μαζί της μια γυναίκα με στολή τής χαμογελούσε δείχνοντάς της κάτι στο κινητό.

Ο Μαρκάς με ακολούθησε και με βρήκε τη στιγμή που εντόπισα τον Λευτέρη να στηρίζεται στο καπό του αγροτικού του.

«Τι θα γίνει με τη μικρή;» ρώτησα τον πιτσιρικά.

«Τα τυπικά, τα τυπικά, αστυνόμε» είπε, σαν να ήταν πολλές οι φορές που είχε ασχοληθεί με τα τυπικά.

Φλέρταρα με την ιδέα να τον ρωτήσω αν είχε ξαναδεί στη ζωή του μια τυπικά δολοφονημένη γυναίκα, ένα τυπικό σπίτι εγκλήματος ή έστω ένα τυπικό παιδί που κρυβόταν κάτω από το κρεβάτι. Δεν το έκανα. Δεν είχα όρεξη για εξυπνάδες και δεν μου έφταιγε ο πιτσιρικάς που του κλήρωσε να κάνει απόψε τη δουλειά.

Έκανα να φύγω, αλλά κατάλαβα πως δεν θα ξεμπερδεύα τόσο γρήγορα.

«Εσείς, αστυνόμε, ήσασταν ώρα εδώ;»

«Από την ώρα που σας καλέσαμε».

Κοίταξε το ρολόι του και χαμογέλασε.

«Σαράντα λεπτά δηλαδή».

Είδα με την άκρη του ματιού μου τον Λευτέρη να ανάβει τσιγάρο και να μας παρακολουθεί.

«Κρυώνω».

«Παρακαλώ;» ρώτησε, σαν όντως να αιφνιδιάστηκε από αυτή την απλή δήλωση.

«Κάνει κρύο εδώ. Εσύ δεν κρυώνεις;» ρώτησα.

«Εεε... Όχι, εντάξει».

«Θα είναι η αδρεναλίνη... Θα χρειαστείς κατάθεση» είπα για να ξεμπερδεύω. «Ηρθα εδώ με έναν φίλο...» Του έδειξα τον Λευτέρη που κάπνιζε κοιτώντας τα πόδια του. «Ήταν φίλη του. Αυτός με έφερε εδώ. Πίστευε πως κινδυνεύει. Πρέπει να καταθέσουμε. Θα περιμένουμε να τελειώσετε και θα πάμε μαζί στο Τμήμα».

Ο υπαστυνόμος έγνεψε θετικά δύο φορές, σαν να είχε υπνωτιστεί από τις οδηγίες. Προχώρησα προς το περιπολικό όπου βρισκόταν η Έρη και η γυναίκα με τη στολή. Κάθισα στη θέση του συνοδηγού χωρίς να ρωτήσω. Η γυναίκα στην πίσω θέση δεν πρόλαβε να πει πολλά. Αρκέστηκα μόνο σε ένα «Συνάδελφος».

Ο Λευτέρης κοίταξε προς το μέρος μου και περπάτησε προς το περιπολικό. Έφτασε στο παράθυρο.

«Θα περιμένουμε. Πρέπει να δώσουμε κατάθεση. Μπες μέσα στο αγροτικό και περίμενε» του είπα.

Πέταξε το τσιγάρο στο χώμα και έγνεψε θετικά. Γύρισα πίσω και κοίταξα την Έρη. Είχε συνοφρυωθεί στη γωνία του αμαξιού.

«Μη φοβάσαι. Είμαστε όλοι μαζί».

Όλοι μαζί. Τι μαλακία βρήκα να πω; Για εκείνη το «όλοι» σίγουρα δεν ήταν οι μπάτσοι, για εκείνη το «όλοι» πρέπει να είναι η οικογένειά της. Για κάθε παιδί το «όλοι» βρίσκει ουσία στα πρόσωπα που την αγαπούν, που την κάνουν να γελά, να νιώθει ασφαλής.

Αυτό το «όλοι» αποδώ και στο εξής θα την παίδευε σε όλη της τη ζωή. Γιατί πια το «όλοι» δεν θα ήταν ποτέ ξανά το ίδιο.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΟΥΝ ΜΥΣΤΙΚΑ.

Μια σειρά δολοφονιών που κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει. Ένας δολοφόνος που αφήνει τρεις βόλους για ίχνος – ή μήπως για μήνυμα; Όταν τα νεκρά κορμιά αρχίζουν να εμφανίζονται, κάθε θύμα κουβαλά τα δικά του μυστικά.

Η ομάδα του αστυνόμου Καπετάνου ξεκινά έναν αγώνα δρόμου για να προλάβει έναν αόρατο εχθρό που παίζει με το σκοτάδι. Οι ενδείξεις όμως οδηγούν σε μια αλήθεια που κανείς δεν είναι έτοιμος να αντικρίσει.

Μια ιστορία από το παρελθόν ξετυλίγεται, φέρνοντας στο φως το κορίτσι που λέγεται πως μπορούσε να δει όσα οι άλλοι δεν άντεχαν. Ο θρύλος της είναι γεμάτος ψιθύρους για φωτιές, φόνους και μυστικά θαμμένα στο χώμα.

**ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ «ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ»
ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ ΚΑΠΕΤΑΝΟ.**

ISBN: 978-618-03-4301-4

9 786180 343014

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84301

metaixmio.gr